Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 20. julija 2016 *

„Znamka Evropske unije — Postopek za ugotovitev ničnosti — Besedna znamka Evropske unije SUEDTIROL — Člena 7(1)(c) in 52(1)(a) Uredbe (ES) št. 207/2009 — Absolutni razlog za zavrnitev — Geografska označba izvora — Opisnost“

V zadevi T-11/15,

Internet Consulting GmbH s sedežem v Brunicu (Italija), ki jo zastopata L. Miori in A. Bertella, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa A. Schifko, agent,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred velikim odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Italija), ki jo zastopa C. Volkmann, odvetnik,

intervenientka,

zaradi tožbe za razveljavitev odločbe velikega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 10. oktobra 2014 (zadeva R 574/2013-G) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige in družbo Internet Consulting,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Prek (poročevalec), predsednik, I. Labucka, sodnica, in V. Kreuschitz, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 9. januarja 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO vložil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 19. junija 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 8. junija 2015,

* Jezik postopka: nemščina.

na podlagi tega, da glavni stranki v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka nista vložili predloga, naj se opravi obravnava, in na podlagi sklepa Splošnega sodišča v skladu s členom 106(3) Poslovnika, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Internet Consulting GmbH, je 19. avgusta 2002 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1)), vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak SUEDTIROL.

3 Storitve, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 35, 39 in 42 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in za vsak posamezen razred ustrezajo temu opisu:

— razred 35: „Vodenje komercialnih poslov, poslovna administracija, pisarniška dela“;

— razred 39: „Pakiranje in skladiščenje blaga“;

— razred 42: „Znanstvene in tehnološke storitve ter z njimi povezane storitve raziskovanja in oblikovanja; storitve industrijskih analiz in raziskovanja; oblikovanje in razvoj računalnikov in programske opreme; pravne storitve“.

4 Prijava znamke Evropske unije je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 83/2003 z dne 24. novembra 2003. Znamka je bila registrirana 16. decembra 2011 pod številko 2826931.

5 Intervenientka, Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (avtonomna pokrajina Bolzano-Zgornje Poadižje, Italija), je 3. januarja 2012 zahtevala, naj se ugotovi ničnost sporne znamke za vse storitve, ki jih označuje. Njena zahteva je temeljila na členu 52(1)(a) Uredbe št. 2007/2009 v povezavi s členom 7(1)(c) te uredbe, saj naj bi sporna znamka pomenila geografsko označbo izvora, ki označuje avtonomno deželo Trentino-Zgornje Poadižje/Južna Tirolska (v nadaljevanju: dežela Južna Tirolska) v severni Italiji.

6 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 15. februarja 2013 zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke.

7 Intervenientka je vložila pritožbo zoper to odločbo na podlagi člena 58 in naslednjih Uredbe št. 207/2009.

8 Prvi odbor za pritožbe je z odločbo z dne 3. aprila 2014 zadevo predal velikemu odboru za pritožbe.

9 Veliki odbor za pritožbe je z odločbo z dne 10. oktobra 2014 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbi intervenientke ugodil in ugotovil ničnost sporne znamke na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009, ker je bila ta registrirana v nasprotju z določbami člena 7(1)(c) in (2) te uredbe.

10 Veliki odbor za pritožbe je posebej glede dopustnosti zahteve za ugotovitev ničnosti štel, da je navedena zahteva dopustna, ker člen 56(1)(a) Uredbe št. 207/2009 določa, da ima vsaka fizična in pravna oseba procesno upravičenje in da pojem pravne osebe vključuje tudi pravne osebe javnega prava, kakršna je intervenientka.

11 Veliki odbor za pritožbe je v zvezi z vsebinsko presojo zahteve za ugotovitev ničnosti med drugim navedel, da:

— je pojem „südtirol“ običajno ime v nemščini za najsevernejšo pokrajino v Italiji, ki je tudi ena najbogatejših in katere avtonomija je priznana z italijansko ustavo;

— ker upoštevna javnost, ki jo sestavljajo vsaj italijanski potrošniki in nemško govoreči potrošniki Evropske unije, ki jim je dežela Južna Tirolska znana, ve za obstoj te dežele, je mogoče šteti, da sporna znamka za navedeno javnost označuje geografski izvor storitev, na katere se nanaša;

— ker je geografski izvor storitev lastnost teh storitev v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, je izraz „suedtirol“ geografska označba izvora, ki jo je treba zaščititi v splošnem interesu;

— označene storitve nimajo drugih posebnih značilnosti, ki bi upoštevnega potrošnika lahko privedle do tega, da označbe „südtirol“ ne bi povezoval z njihovim geografskim izvorom;

— bo upoštevni potrošnik storitve vodenja komercialnih poslov, poslovne administracije, pisarniških del, pakiranja in skladiščenja blaga, znanstvene in tehnološke storitve, storitve industrijskih analiz in raziskovanja, oblikovanja in razvoja računalnikov in programske opreme ter pravne storitve, če se ponujajo pod sporno znamko, zaznaval tako, kot da izhajajo iz dežele Južna Tirolska ali da se opravljajo v tej deželi oziroma kot da se ponujajo podjetjem, ki poslujejo v tej deželi;

— dejstvo, da ima veliko število podjetij, ki poslujejo v deželi Južna Tirolska, v svoji firmi izraz „südtirol“ ali „suedtirol“, potrjuje, da ta izraz pomeni geografsko označbo izvora.

Predlogi strank

12 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razveljavi ali vsaj spremeni tako, da vsekakor zavrne zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke;

— EUIPO naloži plačilo stroškov.

13 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

14 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

15 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva razloga, ki se nanašata na kršitev in napačno uporabo členov 5 in 56 Uredbe št. 207/2009 na eni strani ter na kršitev in napačno uporabo členov 7(1)(c), 12 in 52 Uredbe št. 207/2009 na drugi strani.

Prvi tožbeni razlog: kršitev in napačna uporaba členov 5 in 56 Uredbe št. 207/2009

16 Tožeča stranka meni, da je iz člena 5 v povezavi s členom 56 Uredbe št. 207/2009 razvidno, da intervenientka, ki je organ, ustanovljen po javnem pravu, ni bila upravičena do vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti. Glede na to, da so v členu 5 Uredbe št. 207/2009 v zvezi s pravico biti imetnik znamke Evropske unije po „vsaki fizični ali pravni osebi“ izrecno navedeni „organi, ustanovljeni po javnem pravu“, naj bi bila s tem, da so v členu 56 te uredbe navedene samo fizične in pravne osebe, izključena možnost organov, ustanovljenih po javnem pravu, za vložitev zahteve za ugotovitev ničnosti.

17 EUIPO in intervenientka te trditve izpodbijata.

18 Člen 5 Uredbe št. 207/2009 vsebuje splošno opredelitev oseb, ki so lahko imetniki znamke Evropske unije. Natančneje določa, da je „[i]metnik blagovne znamke [Evropske unije] […] lahko vsaka fizična ali pravna oseba, vključno z organi, ustanovljenimi po javnem pravu“.

19 Iz tega izhaja, da so organi, ustanovljeni po javnem pravu, navedeni kot primer pravnih oseb, ki so lahko imetnice take znamke, in da jim je dovoljeno izvrševanje njihovih pravic v skladu s členom 56(1)(b) in (c) Uredbe št. 207/2009. Vendar pa ni nobene oporne točke za to, da bi bilo treba člen 56(1)(a) iste uredbe, v katerem je v nasprotju s členom 5 navedene uredbe omenjena med drugim le „fizična ali pravna oseba“, razlagati tako, da ne zajema organov, ustanovljenih po javnem pravu. Na razloge za razveljavitev in za ugotovitev ničnosti ter posebej na absolutne razloge za ničnost v smislu člena 52 Uredbe št. 207/2009 se lahko namreč sklicuje vsakdo, ne glede na njegov zasebnopravni ali javnopravni status, zaradi česar se v členu 56(1)(a), konec točke, te uredbe zahteva samo, da je navedena oseba „sposob[na] biti stranka v postopku“. Zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke neobstoja izrecne navedbe organov, ustanovljenih po javnem pravu, v členu 56(1)(a) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče razlagati tako, da je namen tega izključitev teh organov s področja uporabe te določbe.

20 Zato veliki odbor za pritožbe s tem, da je presodil, da je intervenientka upravičena do vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti sporne znamke, ni kršil členov 5 in 56 Uredbe št. 207/2009.

21 Prvi tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev in napačna uporaba členov 7(1)(c), 12 in 52 Uredbe št. 207/2009

22 Tožeča stranka trdi, da je veliki odbor za pritožbe s tem, da je ugotovil, da je sporna znamka geografska označba izvora iz kraja, ki ga upoštevna javnost pozna, in da naj bi ta obveščala o geografskem izvoru zadevnih storitev, in ne o njihovem trgovskem izvoru, kršil člene 7(1)(c), 12 in 52 Uredbe št. 207/2009.

23 Natančneje, člen 7(1)(c) navedene uredbe naj bi prepovedoval registracijo geografske označbe izvora le, če znak označuje kraj, ki je povezan ali ki bi lahko bil v prihodnosti povezan s kategorijo zadevnih proizvodov ali storitev, ne pa kraj, v katerem se storitve opravljajo, saj se navaja „geografski izvor“. Poleg tega naj storitve v nasprotju s proizvodi na splošno ne bi imele lastnosti ozemlja, na katerem se opravljajo ali na katerem ima sedež podjetje, ki jih opravlja. Tako naj bi bila edina elementa, ki lahko označujeta storitve, način, kako se opravljajo, in kakovost njihovega ponudnika, ne pa njihov geografski izvor, razen pri storitvah, ki so „tipične“ za neko regijo. Ker se lahko sedež podjetja ponudnika in kraj

opravljanja storitve spreminjata, naj ne bi mogla pomeniti neločljive vezi med storitvijo in ozemljem. Nazadnje, razumna verjetnost povezovanja storitve in nekega kraja naj bi morala obstajati ob registraciji znamke, česar pa naj intervenientka ne bi dokazala.

24 Poleg tega naj veliki odbor za pritožbe ne bi upošteval učinka člena 12(b) Uredbe št. 207/2009, ki naj bi tretji osebi dopuščal, da izraz „suedtirol“ vstavi v svoje ime ali firmo, kljub registraciji sporne znamke. Ta določba naj bi omogočala, da se zagotovi zadostna dostopnost geografskih označb izvora za uporabo v gospodarskem prometu.

25 EUIPO in intervenientka menita, da ti očitki niso utemeljeni.

26 Najprej je treba opozoriti, da se v skladu s členom 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 kot znamke ne registrirajo „znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve“.

27 Poleg tega člen 7(2) navedene uredbe določa, da se „[o]dstavek 1 […] uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu [Unije]“.

28 V skladu s členom 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 se „[z]namka [Evropske unije] […] razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri [EUIPO,] ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, […] če je bila blagovna znamka [Evropske unije] registrirana v nasprotju z določbami člena 7; […]“

29 Iz sodne prakse je razvidno, da člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 sledi cilju v splošnem interesu, ki zahteva, da lahko znake ali podatke, ki opisujejo kategorije proizvodov in storitev, za katere je bila zahtevana registracija, vsi prosto uporabljajo. Ta določba zato preprečuje, da bi se ti znaki ali podatki z registracijo kot znamka pridržali za eno samo podjetje (glej sodbo z dne 15. oktobra 2003, Nordmilch/UUNT (OLDENBURGER), T-295/01, EU:T:2003:267, točka 29 in navedena sodna praksa).

30 Posebej glede znakov ali podatkov, ki lahko označujejo geografski izvor kategorij proizvodov, za katere se zahteva registracija znamke, zlasti za geografska imena, obstaja splošni interes, da se ohrani njihova razpoložljivost, predvsem zaradi njihove zmožnosti, da ne le, da morebiti poudarijo kakovost in druge lastnosti zadevnih kategorij proizvodov, ampak tudi različno vplivajo na preference potrošnikov, na primer s povezovanjem proizvodov s krajem, ki lahko izzove pozitivne občutke (glej v tem smislu sodbi z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točka 26, in z dne 13. septembra 2013, Fürstlich Castell’sches Domänenamt/UUNT – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, neobjavljena, EU:T:2013:424, točka 43).

31 Ta sodna praksa se v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, uporablja tudi za storitve (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2005, Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft/UUNT (MunichFinancialServices), T-316/03, EU:T:2005:201, točka 32).

32 Poudariti je treba tudi, da je izključena, prvič, registracija geografskih imen kot znamk, kadar označujejo določene geografske kraje, ki že uživajo ugled ali so poznani po zadevni kategoriji proizvodov ali storitev in ki jih zato zainteresirane osebe povezujejo z njo, in drugič, registracija geografskih imen, ki jih lahko uporabijo druga podjetja in ki jim morajo tudi ostati razpoložljiva kot geografske označbe izvora zadevne kategorije proizvodov ali storitev (glej v tem smislu sodbi z dne 15. oktobra 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, točka 31 in navedena sodna praksa, in z dne 15. januarja 2015, MEM/UUNT (MONACO), T-197/13, EU:T:2015:16, točka 48).

33 V zvezi s tem je treba poudariti, da je zakonodajalec Unije z odstopanjem od člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 pridržal možnost registriranja znakov, ki lahko označujejo geografski izvor, kot kolektivne znamke v skladu s členom 66(2) navedene uredbe in – za nekatere proizvode, ki izpolnjujejo zahtevane pogoje – kot zaščitenih geografskih označb in označb porekla v smislu določb Uredbe Sveta (EGS)

št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 13, str. 4) (sodba z dne 15. oktobra 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, točka 32).

34 Vendar je treba navesti, da člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 načeloma ne nasprotuje registraciji geografskih imen, ki niso znana med zainteresiranimi osebami ali vsaj niso znana kot označba geografskega kraja, ali imen, za katera zaradi značilnosti opisanega kraja ni verjetno, da bi zainteresirane osebe lahko pričakovale, da zadevna kategorija proizvodov ali storitev izvira iz tega kraja (glej v tem smislu sodbi z dne 15. oktobra 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, točka 33 in navedena sodna praksa, in z dne 15. januarja 2015, MEM/UUNT (MONACO), T-197/13, EU:T:2015:16, točka 49).

35 Presojo opisnosti znaka je mogoče opraviti samo glede na zadevne proizvode ali storitve na eni strani in glede na to, kako znak razume upoštevna javnost, na drugi strani (sodba z dne 15. oktobra 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, točka 34).

36 Na prvem mestu, kar zadeva upoštevno javnost, je treba potrditi opredelitev, ki jo je podal veliki odbor za pritožbe in ki je pojasnjena v točkah od 36 do 42 izpodbijane odločbe. Po eni strani je namreč sporna znamka besedni znak SUEDTIROL, ki ga lahko razumeta tako italijanska kot nemško govoreča javnost Unije. Izraz „suedtirol“ in nemški izraz „südtirol“, ki se uporablja za označevanje dežele Južna Tirolska, imata enak pomen, pri čemer prvi vsebuje dvoglasnik, ki običajno nadomešča črko „ü“ iz nemške abecede. Po drugi strani so nekatere storitve, ki jih označuje sporna znamka, in sicer storitve vodenja komercialnih poslov, poslovne administracije in pisarniških del, znanstvene in tehnološke storitve, storitve industrijskih analiz in raziskovanja ter oblikovanja in razvoja računalnikov in programske opreme, namenjene podjetjem, ki delujejo v katerem koli od gospodarskih sektorjev in ki so specializirani potrošniki. V zvezi s tem je treba poudariti, da čeprav je mogoče šteti, da so te storitve namenjene tudi samostojnim podjetnikom, je tudi te treba šteti za strokovnjake, ki torej spadajo v specializirano javnost. Pravne storitve (razred 42) ter storitve pakiranja in skladiščenja blaga (razred 39) pa so namenjene tako povprečnim kot specializiranim potrošnikom. Upoštevna javnost je torej večinoma bolj pozorna javnost.

37 Splošno sodišče je v zvezi s tem že razsodilo, da za to, da za nek znak velja prepoved iz člena 7(1)(b) ali (c) Uredbe št. 207/2009, zadostuje, da je razlog za zavrnitev podan glede dela ciljne javnosti in da zato ni treba preučiti, ali tudi ostali potrošniki, ki spadajo v upoštevno javnost, poznajo navedeni znak (glej sodbo z dne 25. novembra 2015, bd breyton-design/UUNT (RACE GTP), T-520/14, neobjavljena, EU:T:2015:884, točka 29 in navedena sodna praksa).

38 Veliki odbor za pritožbe je torej pravilno štel, da upoštevno javnost sestavljata nemško govoreča italijanska javnost, nemško govoreča javnost Unije in italijansko govoreča javnost Italije z razmeroma visoko stopnjo pozornosti.

39 Na drugem mestu je treba ob upoštevanju ugotovitev iz točk od 26 do 35 zgoraj za presojo opisnosti sporne znamke v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 po eni strani ugotoviti, ali upoštevna javnost geografski izraz, ki sestavlja prijavljeno znamko, razume kot tak in ga pozna, po drugi pa, ali v očeh upoštevne javnosti obstaja povezava med tem geografskim izrazom in storitvami, za katere se zahteva registracija znamke, ter ali bi lahko taka povezava verjetno nastala v prihodnje.

40 Prvič, kot pa je veliki odbor za pritožbe pravilno ugotovil v točkah od 15 do 19, 43 in 44 izpodbijane odločbe, upoštevna javnost izraz „Suedtirol“, ki ustreza nemški besedi „Südtirol“, zaznava kot geografsko označbo, ki se nanaša na deželo Južna Tirolska, ki je bila že dolgo pred vložitvijo zahteve za registracijo sporne znamke poznana zaradi svoje zgodovine, zemljepisne lege, avtonomije, posebne jezikovne ureditve in gospodarskega pomena. Splošno sodišče tako kot veliki odbor za pritožbe meni, da so ti elementi splošno znano dejstvo – kar pomeni, da ga lahko vsakdo pozna ali da se je mogoče

z njim seznaniti iz splošno dostopnih virov (sodba z dne 22. junija 2004, Ruiz-Picasso in drugi/UUNT – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, točka 29) – ki je obstajalo veliko pred vložitvijo navedene zahteve.

41 Drugič, glede pogoja, ki se nanaša na obstoj povezave med geografskim imenom in označenimi storitvami, je treba navesti, da je veliki odbor za pritožbe prav tako pravilno v bistvu poudaril – zlasti v točki 19 izpodbijane odločbe – da se dežela Južna Tirolska že od nekdaj na splošno zaznava kot uspešna dežela z dinamičnim gospodarstvom, kot je bilo navedeno v točki 40 zgoraj. Splošno sodišče meni, da je to, da je dežela Južna Tirolska gospodarsko uspešna dežela z dinamičnim gospodarstvom, prav tako splošno znano. Poleg tega je dokazano – kot je veliki odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 50 izpodbijane odločbe – da se storitve, kakršne so te, ki jih označuje sporna znamka, načeloma ponujajo v vsaki regiji, ki ima določen gospodarski pomen. Poleg tega ta presoja v okviru te tožbe ni bila izpodbita s splošnimi kritikami tožeče stranke, ki niso podprte z dokazi.

42 Prav tako je res, da lahko upoštevna javnost sporno znamko zaznava kot sklicevanje na posebno lastnost navedenih storitev, na primer na to, da te storitve ustrezajo posebnim zahtevam podjetij, ki delujejo v tej regiji, za katero je značilen poseben politični, upravni in jezikovni okvir (točka 51 izpodbijane odločbe). Zato lahko uporaba take geografske označbe izvora zainteresiranim osebam podaja idejo ali pozitivno sliko o posebni lastnosti teh storitev v smislu sodne prakse (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 2011, Mövenpick/UUNT (PASSIONATELY SWISS), T-377/09, neobjavljena, EU:T:2011:753, točki 44 in 45) in lahko izzove pozitivne občutke v smislu sodne prakse, navedene v točki 30 zgoraj, če se navedena označba uporablja v povezavi s trženjem storitev, na katere se nanaša sporna znamka.

43 Iz tega izhaja, da bo upoštevna javnost sporno znamko razumela tako, da gre ne le za sklicevanje na neko geografsko regijo, ki izzove pozitivne občutke, temveč – glede na uspešnost in na dinamičen razvoj gospodarstva v navedeni regiji – tudi za označbo, da storitve, ki jih označuje, izhajajo iz te regije. Treba je še dodati, da je intervenientka pred velikim odborom za pritožbe dokazala, da številna podjetja s sedežem v tej regiji dejansko ponujajo storitve, ki so iste vrste kot tiste, ki jih označuje sporna znamka (točka 55 izpodbijane odločbe), in da tožeča stranka te presoje ni uspela izpodbiti. Zato bo upoštevna javnost, če se take storitve tržijo pod sporno znamko, to zaznavala kot označbo njihovega izvora.

44 Poleg tega, v delu, v katerem tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da geografsko ime ne more opisovati lastnosti zadevnih storitev, zadošča spomniti, da je namen člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 preprečiti, da bi si gospodarski subjekt prilastil geografsko označbo izvora v škodo svojih konkurentov. Čeprav je res, da mora veliki odbor za pritožbe načeloma preučiti upoštevnost geografske označbe izvora za ta konkurenčna razmerja, pri čemer preuči vez med tem izvorom ter proizvodi in storitvami, za katere je znamka prijavljena, in da lahko šele po tem zavrne njeno registracijo na podlagi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, drži tudi, da je obseg te obveznosti odvisen od več dejavnikov, kot so razsežnost, ugled in narava zadevne geografske označbe izvora. Verjetnost, da lahko neka geografska označba izvora vpliva na konkurenčna razmerja, je namreč velika, če gre za veliko regijo, ki je poznana po kakovosti široke palete proizvodov in storitev, in majhna, če gre za točno določen kraj, katerega ugled je omejen na majhno število proizvodov ali storitev (v tem smislu sodba z dne 15. decembra 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, neobjavljena, EU:T:2011:753, točka 41).

45 V obravnavani zadevi ni sporno, da je treba šteti, da je ta verjetnost velika, glede na pozitivne občutke, ki jih lahko izzove sklicevanje na Južno Tirolsko pri trženju zadevnih storitev. Zato je treba šteti, da je obveznost EUIPO, da preuči vez med izvorom in storitvami, ki jih označuje sporna znamka, manjšega obsega.

46 V zvezi s tem je treba poudariti, da je iz sodne prakse razvidno, da lahko EUIPO v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, v kateri je geografska označba izvora že znana ali ugledna, samo ugotovi obstoj take vezi, ne da bi konkretno preučil obstoj te vezi (sodba z dne 15. decembra 2011, PASSIONATELY SWISS, T-377/09, neobjavljena, EU:T:2011:753, točka 43).

47 Vsekakor je treba ugotoviti, da je veliki odbor za pritožbe v točkah od 51 do 56 izpodbijane odločbe konkretno preučil vez, ki bi lahko obstajala med geografsko označbo izvora in posameznimi kategorijami storitev, ki jih označuje sporna znamka, in da pri tej preučitvi ni prišlo do napak.

48 Poleg tega, kot je pravilno navedel veliki odbor za pritožbe v točki 49 izpodbijane odločbe, nimajo storitve, na katere se nanaša sporna znamka, nobene posebne lastnosti, ki bi upoštevno javnost lahko privedla do tega, da geografske označbe ne bi povezovala z geografskim izvorom navedenih storitev. Zato je treba na podlagi sodne prakse, navedene v točki 34 zgoraj, ugotoviti, da je člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 nasprotoval registraciji zadevne geografske označbe – ki jo zainteresirane osebe poznajo kot poimenovanje geografske dežele – ker je verjetno, da bi zainteresirane osebe predvidevale, da zadevne storitve izhajajo iz te dežele (glej točko 57 izpodbijane odločbe).

49 Glede na zgornje navedbe je treba šteti, da je bila sporna znamka registrirana v nasprotju s členom 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009.

50 Različne trditve tožeče stranke na to ugotovitev ne vplivajo.

51 Prvič, tožeča stranka izpodbija upoštevanje kraja, v katerem se storitve opravljajo, ali sedeža podjetja kot merila za izvor. V zvezi s tem zadošča navesti, da se za kategorije storitev, ki jih označuje sporna znamka, navedba kraja navadno uporablja in je razumljena kot sklicevanje na sedež podjetja, ki ponuja zadevne storitve, in torej na kraj, v katerem se te načeloma opravljajo. Morebitni drugi pomeni te geografske označbe so nepomembni, saj v skladu s sodno prakso zadošča, da zadevni znak vsaj v enem od morebitnih pomenov označuje lastnost zadevnih proizvodov ali storitev (glej po analogiji sodbo z dne 7. junija 2005, MunichFinancialServices, T-316/03, EU:T:2005:201, točka 33).

52 Drugič, tožeča stranka trdi, da člen 12(b) Uredbe št. 207/2009 zadošča za zagotovitev razpoložljivosti, med drugim, geografskih označb izvora v gospodarskem prometu, saj imetniku znamke preprečuje, da bi tretjim osebam prepovedal uporabo navedenih označb v njihovem imenu ali firmi ali pa za potrebe poslovnega obveščanja.

53 Člen 12(b) Uredbe št. 207/2009 določa, da „[…] znamka [Evropske unije] imetniku ne daje pravice, da tretji osebi v gospodarskem prometu prepove uporabo […] označb vrste, kakovosti, količine, namena, vrednosti, geografskega izvora, časa proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali drugih značilnosti blaga ali storitve“.

54 Namen te določbe je sicer v okviru njene povezave s členom 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 posebej za znamke, ki niso zajete s to določbo, ker niso izključno opisne, zlasti doseči, da za uporabo označbe v zvezi z geografskim izvorom, ki je med drugim element sestavljene znamke, ne obvelja prepoved, ki bi jo lahko predlagal imetnik take znamke na podlagi člena 9 navedene uredbe, če se ta označba uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah (glej sodbo z dne 15. oktobra 2003, OLDENBURGER, T-295/01, EU:T:2003:267, točka 55 in navedena sodna praksa).

55 Vendar je treba ugotoviti, da je Sodišče v okoliščinah, ki so podobne okoliščinam obravnavanega primera, izrecno razsodilo, da načelo iz sodne prakse, navedeno v točki 30 zgoraj – v zvezi s splošnim interesom, ki je podlaga za člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, in ki se kaže tudi v možnosti, ki jo vsebuje člen 66(2) navedene uredbe, da so lahko z odstopanjem od navedenega člena 7(1)(c) znaki in označbe, ki lahko označujejo geografski izvor proizvodov, kolektivne znamke – ni zanikano s členom 12(b) navedene uredbe, ki prav tako nima odločilnega vpliva na razlago prve določbe. Člen 12(b) Uredbe

št. 207/2009, ki je namenjen zlasti reševanju težav, ki se pojavijo, ko je bila registrirana znamka, ki je v celoti ali deloma sestavljena iz geografskega imena, tretjim ne priznava uporabe tega imena kot znamke, temveč le zagotavlja, da jo lahko ti uporabljajo opisno, in sicer kot označbo v zvezi z geografskim izvorom, pod pogojem, da se uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 4. maja 1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 in C-109/97, EU:C:1999:230, točke od 26 do 28).

56 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da interes za ohranitev razpoložljivosti geografskih označb izvora v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, ni dovolj zaščiten z vsebino člena 12(b) Uredbe št. 207/2009. Zato je treba trditev tožeče stranke zavrniti.

57 Ob upoštevanju vsega prej navedenega je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

58 Iz tega izhaja, da je treba tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

59 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

60 Ker tožeča stranka s svojimi predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Internet Consulting GmbH se naloži plačilo stroškov.

Prek Labucka Kreuschitz

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 20. julija 2016.

Podpisi